

Hbs-verhaal

Mijn zaalhandbalmeisje Saskia

In de 5-de klas van de hbs zit ik op zaalhandbal. Bij E&O, bij de zaalhandbalvereniging E&O in Emmen.

Ik moet eerst op de fiets naar Coevorden en dan met de trein naar Emmen.

Ik heb er een meisje. Saskia.

Ik kom ook bij haar thuis, maar ik kom er niet graag. Saskia's moeder kijkt neer op haar man. Ze lacht hem gewoon uit. Ze zegt: 'Ha, ha, ha, zeg toch niet zoiets doms!' Of: 'Je hebt gewoon twee linker handen joh!' Of: 'Och, och, wat een naïeveling!'

Op een winteravond ga ik naar mijn vrijdagavond E&O-training in Emmen.

Ik kom aan op het NS station.

Het sneeuwt, het is spekglad.

Ik heb haast, ik moet op tijd op de training zijn.

Er loopt een vrouw voor me. Ze heeft een capuchon op en loopt voetje voor voetje. Ik zie dat ze bang is, ik hoor haar zacht huilen.

Wanneer ik haar voorbij loop, zie ik dat ze een meisje is. Een zwak begaafd meisje.

Ik stop, ik zeg: 'Zal ik je helpen? Ik breng je wel naar huis, geef maar een arm! ... Waar woon je? Hier rechts? ... Hier?'

We komen bij een huis waar ze blijkbaar woont, want ze schuifelt in de richting van het huis. Ze belt aan.

De deur gaat open. Een vrouw roept 'Jentien!' De vrouw trekt het meisje met een ruk naar binnen en gooit de deur voor mijn neus dicht.

Nou moe!

Ik moet rennen, straks kom ik te laat op de training.

Ik kom te laat.

Wie te laat is, moet in een andere sportzaal trainen met de dames-junioren. Of ik nu de volgende competitiewedstrijd wordt opgesteld is de vraag.

Bij de damestraining kom ik Saskia tegen. 'Pfff! Ben je weer te laat!' zegt ze.

Bij de dames training word ik op goal gezet. Eerst krijg ik een bal in m'n gezicht en later maak ik schuiver van iemand die op een bananenschil uitglijdt.

Dat is lachen, dat weet ik wel, maar de manier waarop Saskia en een vriendin om het voorval moeten lachen is overdreven. Ze liggen krom.

Na het douchen, wacht Saskia mij op in de hal. We gaan na de training meestal naar Cafe De Zwetser.

We lopen naar buiten naar het fietsenhok.

Ze zegt: 'Hoe kan het toch dat je altijd te laat bent!'

'Altijd te laat, hoe kom je er bij!'

'Nou!' zegt ze, 'Ga je nog mee?!'

‘Nee’ zeg ik ‘Ik ga naar de trein, ik ga naar huis.

‘Naar huis!?’

‘Ja, naar huis! ...Ik maak het uit!’

‘Uit?!’ zegt ze, ‘Hoe zo uit?! Wat ben je voor een vent!’

Ik loop de weg in naar het station.

Saskia fietst een tijdje achter me aan. Ze zegt nog eens: ‘Wat ben je voor een vent! Kom! Achterop!’

‘Je begint op je moeder te lijken!’ zeg ik.

Saskia keert haar fiets om en rijdt weg. ‘Bedankt voor het compliment!’ zegt ze.